

havde man heller aldrig villet opgive Haabet om at se ham vende lutret tilbage til det kristne Samfund; og man lagde i saa Henseende en særlig Betydning i den Omstændighed, at det netop var Vennesamfundets Forkyndelse, hvoraf han følte sig tildraget. Man saa heri en yderligere Bekræftelse paa, at det var ved det Aandens Lys, der udgik fra denne Menighed, at ikke alene han men alle Tidens mange søgende og tvivlende Sjæle tilsidst skulde genfinde den tabte Vej til Himlen.

Derfor blev der ogsaa dødsstille nu, da han traadte frem for at tale. Alle Blikke hang i spændt Forventning ved hans Læber, mens han stod der med sit lille lidelsesfulde Smil i det blege Kristusansigt og krammede Lommetørklædet mellem sine magre Hænder.

Det havde ikke været uden Betænkkeligheder — begyndte han næsten uhorlig — at han havde tilladt sig at paakalde Opmærksomheden i denne Kres. Han havde jo paa en Maade slet ikke længer Ret til at tale i en Forsamling som denne. Men han havde følt en uimodstaaelig Trang til at ytre sin Glæde over, hvad han havde hørt her idag. I det hele var det saa forunderligt for ham i denne Tid at være Vidne til, hvorledes den gamle — engang jo ogsaa for ham saa kære — Kirkevej nu blev ryddeliggjort for mer end een af de Sten, hvorover saa mange i vore Dage snublede. Særlig vilde han pege netop paa Mirakeltroen som en af de Anstødssten, der for hans eget Vedkommende havde været skæbnsvanger; og man vilde derfor forstaa den Taknemlighed, hvormed han havde hørt særlig Vilh. Prams Udtalelser om dette Punkt. I det hele var det . . . han maatte jo nok faa Lov til at sige det . . . med et stort, personligt Haab, at han saa hen til det Rydningsværk, der nu var begyndt, og som sikkert engang vilde blive til Velsignelse og Fred for mange.

Efter disse Udtalelser kunde Vilh. Prams Tilbængere atter triumfere. Fra alle Sider omringede man Taleren